

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 25ης Ιουνίου 1998

Υπόθεση T-185/97

Philippe Godts
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Έκτακτος υπάλληλος - Σύμβαση ορισμένου χρόνου - Δυνατότητα
παρατάσεως - Παράταση - Προσφυγή ακυρώσεως - Προδήλως απαράδεκτη»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα II - 893

Αντικείμενο: Προσφυγή που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 1ης Αυγούστου 1996, με την οποία απορρίφθηκε ρητώς η αίτηση του προσφεύγοντος για παράταση της συμβάσεώς του ως εκτάκτου υπαλλήλου, και, επικουρικώς, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 11ης Μαρτίου 1997, με την οποία απορρίφθηκε ρητώς η διοικητική ένστασή του.

Αποτέλεσμα: Απόρριψη.

Επιτομή της διατάξεως

Μια απόφαση της Επιτροπής της 12ης Ιουλίου 1988, περί της πολιτικής έναντι των εκτάκτων υπαλλήλων, όπως τροποποιήθηκε με απόφαση της 18ης Μαρτίου 1992, επιτρέπει τη σύναψη συμβάσεων εκτάκτων υπαλλήλων απασχολούμενων σε έκτακτες θέσεις με μέγιστη διάρκεια απασχολήσεως πέντε ετών.

Στις 16 Μαρτίου 1994 η Επιτροπή ανακοινώνει ότι, πριν από το θέρος του 1994, θα εξετασθεί το ζήτημα της αλλαγής προσανατολισμού ολόκληρης της πολιτικής της έναντι των εκτάκτων υπαλλήλων και διευκρινίζει ότι, εν αναμονή αυτής της αλλαγής προσανατολισμού, η διάρκεια των νέων συμβάσεων εκτάκτων υπαλλήλων περιορίζεται σε τρία έτη.

Στις 23 Σεπτεμβρίου 1994 η Επιτροπή προτείνει στον προσφεύγοντα θέση εκτάκτου υπαλλήλου τριετούς απασχολήσεως, εφιστώντας την προσοχή του στο ότι, λόγω του νέου προσανατολισμού που προτίθεται να ακολουθήσει προσεχώς, δεν μπορεί να του παράσχει καμία εγγύηση όσον αφορά τη μεταγενέστερη παράταση της συμβάσεώς του. Με έγγραφο της 30ής Σεπτεμβρίου 1994, η Επιτροπή διαβιβάζει στον προσφεύγοντα σύμβαση προσλήψεως, επισημαίνοντάς του εκ νέου ότι καμία εγγύηση δεν μπορεί να δοθεί όσον αφορά την παράταση. Την 1η Οκτωβρίου 1994 ο προσφεύγων αναλαμβάνει υπηρεσία στην Επιτροπή ως έκτακτος υπάλληλος βαθμού Α 7 και στις 6 Οκτωβρίου 1994 υπογράφει τη σύμβασή του προσλήψεως, το άρθρο 4 της οποίας ορίζει ότι είναι σύμβαση ορισμένου χρόνου συναφθείσα για τρία έτη.

Στις 4 Ιουνίου 1996 ο προσφεύγων, κρίνοντας ότι βρίσκεται σε κατάσταση αβεβαιότητας όσον αφορά την έκταση των δικαιωμάτων του και μη έχοντας λάβει καμία πληροφορία όσον αφορά την αλλαγή προσανατολισμού της πολιτικής σχετικά με τους εκτάκτους υπαλλήλους, υποβάλλει αίτηση υπό την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) - εφαρμοστέου κατ' αναλογία στους

εκτάκτους υπαλλήλους δυνάμει του άρθρου 46 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του Λοιπού Προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΛΠ) - ενώπιον της αρχής που είναι αρμόδια για τη σύναψη των συμβάσεων προσλήψεως (στο εξής: ΑΑΣΣΠ). Με την αίτηση αυτή, ζητεί επισήμως να υπαχθεί στην προηγούμενη πολιτική της Επιτροπής έναντι των εκτάκτων υπαλλήλων ή σε κάθε άλλη μεταγενέστερη πρακτική παρέχουσα τη δυνατότητα παρατάσεως της συμβάσεώς του ή συνάψεως συμβάσεως αορίστου χρόνου.

Με έγγραφο της 1ης Αυγούστου 1996, κοινοποιηθέν στις 5 Αυγούστου 1996, η Επιτροπή γνωστοποιεί στον προσφεύγοντα ότι η αίτηση αυτή απορρίπτεται. Η απόρριψη αυτή στηρίζεται, κατ' ουσίαν, στο ότι η πραγματοποιηθείσα το 1994 αλλαγή προσανατολισμού της πολιτικής της έναντι των εκτάκτων υπαλλήλων, μολονότι αποτελεί προσωρινό μέτρο, δεν περιλαμβάνει καμία δέσμευση περί παρατάσεως των συμβάσεων των οικείων υπαλλήλων.

Στις 24 Σεπτεμβρίου 1996 ο προσφεύγων υποβάλλει διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ κατά της απορριπτικής αυτής απόφασεως. Ισχυρίζεται ότι, δεδομένου ότι δεν υπήρξε αλλαγή προσανατολισμού της πολιτικής έναντι των εκτάκτων υπαλλήλων εντός της προβλεφθείσας από την ίδια την Επιτροπή προθεσμίας, η λειτουργούσα ως προσωρινό μέτρο απόφαση της 16ης Μαρτίου 1994 έχει χάσει την έννοια και τον σκοπό της. Κατά συνέπεια, οι περιλαμβανόμενοι στην απόφαση της 18ης Μαρτίου 1992 κανόνες σχετικά με την πολιτική που αφορά τους εκτάκτους υπαλλήλους εξακολουθούν να έχουν εφαρμογή.

Στις 13 Νοεμβρίου 1996 η Επιτροπή εκδίδει μια απόφαση [SEC(96) 1940/6] περί οριστικής επανεξετάσεως της πολιτικής έναντι των εκτάκτων υπαλλήλων. Η απόφαση αυτή, η οποία γνωστοποιήθηκε στο προσωπικό στις 14 Νοεμβρίου 1996, διευκρινίζει ότι οι συμβάσεις των εκτάκτων υπαλλήλων που προσλήφθηκαν μετά τις 15 Απριλίου 1994 συνάπτονται για μέγιστη διάρκεια τριών ετών και μπορούν να ανανεωθούν για ένα έτος εφόσον το δικαιολογούν οι ανάγκες της υπηρεσίας, οπότε η μέγιστη διάρκεια της συμβάσεως αυξάνει σε τέσσερα έτη. Οι έκτακτοι αυτοί υπάλληλοι, εξάλλου, δικαιούνται να μετάσχουν σε εσωτερικό διαγωνισμό μονιμοποίησεως.

Με απόφαση της 11ης Μαρτίου 1997, η ΑΑΣΣΠ απορρίπτει τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος.

Στις 2 Ιουλίου 1997 η ΑΑΣΣΠ αποφασίζει να παρατείνει τη σύμβαση εργασίας του προσφεύγοντος μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου 1998, αυξάνοντας έτσι τη συνολική διάρκεια της συμβάσεώς του σε τέσσερα έτη.

Επί του παραδεκτού

Κατά το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως στερούμενη παντελώς νομικής βάσεως, το Πρωτοδικείο μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι διαφωτίσθηκε αρκούντως από τη δικογραφία ώστε να αποφανθεί επί της παρούσας προσφυγής χωρίς να προχωρήσει σε προφορική διαδικασία (σκέψη 21).

Το Πρωτοδικείο επισημαίνει, πρώτον, ότι η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη καθόσον ζητείται να κριθεί ότι η απόφαση της Επιτροπής της 18ης Μαρτίου 1992 έχει εφαρμογή στον προσφεύγοντα. Συγκεκριμένα, αφενός, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, δεν απόκειται σ' αυτό, στο πλαίσιο προσφυγής ασκούμενης βάσει του άρθρου 91 του ΚΥΚ, να προβαίνει σε δηλώσεις επί ζητημάτων αρχής ή να απευθύνει διαταγές στα κοινοτικά όργανα. Αφετέρου, σε περίπτωση ακυρώσεως πράξεως, το οικείο κοινοτικό όργανο είναι υποχρεωμένο, δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΚ, να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως. Εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να υποχρεώσει την Επιτροπή να εφαρμόσει απόφασή της την οποία έχει καταργήσει με την έκδοση μεταγενέστερης αποφάσεως (σκέψη 28).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 2 Ιουλίου 1997, Τ-28/96, Chew κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. II-497, σκέψη 17· ΠΕΚ, 16 Δεκεμβρίου 1997, Τ-19/97, Richter κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. II-1019, σκέψη 60

Δεύτερον, καθόσον η προσφυγή σκοπεί στην ακύρωση της αποφάσεως που φέρεται ότι εξέδωσε η Επιτροπή την 1η Αυγούστου 1996, κατά το μέτρο που η απόφαση αυτή περιορίζει τη δυνατότητα παρατάσεως της συμβάσεως του προσφεύγοντος, πρέπει να θεωρηθεί προδήλως απαράδεκτη, δεδομένου ότι η επίμαχη απόφαση δεν είναι βλαπτική για τον προσφεύγοντα, υπό την έννοια του άρθρου 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ (σκέψη 29).

Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, μπορούν να θεωρούνται ως βλαπτικές μόνον οι πράξεις που επηρεάζουν ευθέως και αμέσως τη νομική κατάσταση των ενδιαφερομένων. Η προσβαλλομένη απόφαση όμως περιορίζεται στη διευκρίνιση ότι η Επιτροπή δεν δεσμεύθηκε να παρατείνει τη σύμβαση του προσφεύγοντος. Συνεπώς, ουδόλως λαμβάνει θέση ως προς τη δυνατότητα παρατάσεως της συμβάσεως του προσφεύγοντος και, κατά συνέπεια, ουδόλως επηρεάζει τη νομική του κατάσταση (σκέψη 30).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 7 Ιουνίου 1991, T-14/91, Weyrich κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-235, σκέψη 35

Κατά συνέπεια, καθόσον η προσφυγή σκοπεί στην ακύρωση της φερομένης αποφάσεως περί απορρύψεως της διοικητικής ενστάσεως της 11ης Μαρτίου 1997, είναι επίσης προδήλως απαράδεκτη (σκέψη 31).

Τρίτον, καθόσον η προσφυγή σκοπεί στην κήρυξη ως παράνομης της αποφάσεως της Επιτροπής της 13ης Νοεμβρίου 1996, δηλαδή, κατ' ουσίαν, βάλλει κατά του περιορισμού της δυνατότητας παρατάσεως της συμβάσεώς του, πρέπει επίσης να θεωρηθεί προδήλως απαράδεκτη. Συγκεκριμένα, αν ο προσφεύγων φρονούσε ότι η απόφαση αυτή ήταν βλαπτική για τον ίδιο ή αν επιθυμούσε ναβάλει κατά του κύρους του εν λόγω περιορισμού, όφειλε να κινηήσει την προσήκουσα διαδικασία, σύμφωνα με τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ και 179 της Συνθήκης. Δεν αμφισβητείται όμως ότι, εν προκειμένω, ο προσφεύγων δεν υπέβαλε αίτηση και/ή διοικητική ένσταση βάλλουσα κατά του περιεχομένου της αποφάσεως αυτής ή κάθε πράξεως που την εφαρμόζει (σκέψη 32).

Κατά συνέπεια, ολόκληρη η προσφυγή πρέπει να ακυρωθεί ως προδήλως απαράδεκτη (σκέψη 33).

Διατακτικό:

Το Πρωτοδικείο απορρίπτει την προσφυγή.